

Czy sąd może stwierdzić nabycie spadku na rzecz wnioskodawcy, pomijając innych spadkobierców, którzy są znani, ale nie zgłosili się w toku postępowania, mimo że istnieją?

Sąd nie może pomijać spadkobierców, którzy są znani, ale nie zgłosili się w toku postępowania. W takich przypadkach istnieje konieczność podjęcia odpowiednich działań, zależnych od tego, czy znany jest adres miejsca zamieszkania tych spadkobierców.

W przypadku gdy spadkobiercy są znani, ale nie można ustalić ich adresu zamieszkania, sąd powinien ustanowić kuratora dla tych osób na podstawie art. 143 Kodeksu postępowania cywilnego (k.p.c.). Kurator jest odpowiedzialny za reprezentowanie nieznanego z miejsca pobytu spadkobiercy, podejmowanie czynności procesowych w jego imieniu oraz odbieranie wszelkiej korespondencji. W takiej sytuacji, sąd nie może wydać postanowienia o nabyciu spadku z pominięciem tych spadkobierców, chyba że w toku postępowania okaże się, że nie są oni uprawnieni do dziedziczenia, np. złożyli oświadczenie o odrzuceniu spadku.

Jeżeli natomiast spadkobiercy są nieznanymi, sąd zgodnie z art. 672 i 673 k.p.c. dokonuje ogłoszenia, wzywając spadkobierców do zgłoszenia i udowodnienia nabycia spadku w ciągu trzech miesięcy od daty ogłoszenia. Jeśli nikt się nie zgłosi, sąd może wydać postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku na podstawie dostępnych dowodów. W przypadku braku małżonka, krewnych lub dzieci spadkodawcy, spadek przypada gminie ostatniego miejsca zamieszkania spadkodawcy jako spadkobiercy ustawowemu, zgodnie z art. 935 Kodeksu cywilnego.

Sąd jest zobowiązany do zapewnienia, że wszyscy znani spadkobiercy są uwzględnieni w postępowaniu spadkowym. Jeżeli spadkobiercy są znani, ale ich adres jest nieznanymi, powinien zostać ustanowiony kurator. W przeciwnym razie, jeśli spadkobiercy są nieznanymi, sąd musi dokonać ogłoszenia i postępować zgodnie z procedurą przewidzianą w k.p.c.